

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Y. Z.**, zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-428/VL-18-ZA14-PD2-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2016, č. j. 56 Az 1/2016 – 56,

t a k t o :

- I.** Výroky I., II. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2016, č. j. 56 Az 1/2016 – 56, **se zrušují**.
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-428/VL-18-ZA14-PD2-2009, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Kasační stížnost proti výroku IV. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2016, č. j. 56 Az 1/2016 – 56, **se zamítá**.
- IV.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- V.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- VI.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Navrátilovi, advokátovi se sídlem Joštova 138/4, Brno, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, (dále jen „žalovaný“), ze dne 22. 6. 2011, č. j. OAM-428/VL-18-ZA14-2009, byla žalobci udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to na dobu 12 měsíců. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2012,

č. j. OAM-428/VL-18-HA03-PD1-2009, byla na žádost žalobce udělena doplňková ochrana prodloužena o dobu 24 měsíců. Dne 10. 12. 2014 žalobce požádal o další prodloužení doplňkové ochrany. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný podle § 53 odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.

[2] Podle odůvodnění rozhodnutí žalovaného byla doplňková ochrana žalobci udělena a následně i prodloužena z důvodu, že z informací o zemi původu nebylo možno zcela vyloučit, že by žalobce v případě návratu do vlasti mohl být vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu však nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, představuje nebezpečí pro bezpečnost státu. Jelikož v průběhu správního řízení o prodloužení doplňkové ochrany vyšly najevo skutečnosti, které vedly k závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, byly naplněny předpoklady ve smyslu výše uvedeného ustanovení a z těchto důvodů není možno dále doplňkovou ochranu prodloužit. Žalovaný provedl výčet pravomocných trestních rozsudků, kterými byl žalobce odsouzen, z obsahu rejstříku trestů vyplývá, že byl celkem sedmkrát trestně stíhán a zároveň sedmkrát pravomocně odsouzen. Byl mu opakovaně udělen rovněž trest vyhoštění, k jehož realizaci nedošlo z důvodu zahájeného řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[3] Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu, žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a z pohovoru k žádosti, který byl se žalobcem veden dne 30. 4. 2015 ve věznici Jiřice. Žalobce při něm mimo jiné uvedl, že v České republice pobývá již deset let. Od doby, kdy mu byla udělena doplňková ochrana, se jeho situace nezměnila. V České republice žije klidným životem. Do země původu by se chtěl vrátit, ale nemůže, má strach, měl by určité problémy, zavřeli by ho, v Bělorusku je takový zákon, neví jaký, ale kvůli pobytu v ČR by ho zavřeli. K dotazu správního orgánu žalobce potvrdil, že byl v České republice sedmkrát soudně trestán. Důvodem bylo požívání alkoholu a z toho pramenily jeho potíže, protože se jako cizinec nemohl léčit v protialkoholní léčebně. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob tvrzení žalobce vyplývá, že byl Okresním soudem Brno – venkov a Městským soudem v Brně celkem sedmkrát odsouzen, z toho pětkrát za krádež, jedenkrát za pytláctví, jedenkrát za ohrožení pod vlivem návykové látky. Opakovaně vykonával trest odnětí svobody, naposledy byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn dne 19. 6. 2016 a dvakrát mu byl rovněž udělen trest vyhoštění.

[4] Podle krajského soudu trestná činnost žalobce *představuje* narušení veřejného pořádku, zároveň však může představovat nebezpečí pro bezpečnost státu. Přisvědčil žalovanému, že se na žalobce s ohledem na opakované páchaní trestné činnosti vztahuje vyluka z posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany, konkrétně vylučovací klauzule pro udělení doplňkové ochrany obsažená v ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu ve znění účinném do dne 17. 12. 2015, podle kterého *„doplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.“* Žalovaný neudělení doplňkové ochrany odůvodnil, přičemž poukázal na opakovanost páchaní trestné činnosti žalobcem. Z odůvodnění tedy jasně vyplývá, proč žalovaný uvedené ustanovení použil. Soud tak nepřisvědčil žalobci, že by páchaní trestné činnosti mělo být posouzeno pouze jako *narušení veřejného pořádku* a nikoliv jako *nebezpečí pro bezpečnost státu*. Názor žalobce, že mu podle § 53a odst. 4 věta třetí zákona o azylu měla být pouze prodloužena doplňková ochrana o rok, namísto jejího neprodloužení, proto nepřisvědčil a výrokem I. žalobu zamítl, výrokem II. a III. rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě a výrokem IV. přiznal odměnu tlumočnicki za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že správní orgán chybně aplikoval § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť i opakované páchání trestné činnosti (krádeže) nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu.

[6] Páchání trestného činu (byť opakované) je „pouze“ narušením veřejného pořádku a správní orgán měl prodloužit doplňkovou ochranu v souladu s § 53a odst. 4 zákona o azylu *o jeden rok*. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zcela chyběly úvahy, kterými se správní orgán řídil, když jeho jednání nesprávně kvalifikoval jako nebezpečí pro bezpečnost státu. Vzhledem k tomu, že zákon zcela jasně upravuje odlišné postupy pro rozhodování ve věci mezinárodní ochrany osob narušujících *bezpečnost státu a veřejný pořádek*, úvaha správního orgánu vedoucí k aplikaci jednoho či druhého ustanovení je zcela klíčová. Krajský soud úvahu ke vztahu těchto pojmů označil za vhodnou, avšak v rozhodnutí žalovaného ji nepostrádal. Podle stěžovatele měl žalovaný i krajský soud kvalifikovat jeho trestnou činnost jako *narušení veřejného pořádku*, nikoliv jako *porušení bezpečnosti státu*.

[7] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že v napadeném rozhodnutí krajského soudu je zásadní pochybení, které má dopad do jeho hmotněprávního postavení. Vzhledem k aplikaci vylučující klauzule § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu totiž není žalovaný povinen zjišťovat případnou existenci důvodů stanovených v § 14a zákona o azylu. Tato skutečnost je významným zásahem do postavení stěžovatele, jelikož *de facto* zakládá povinnost stěžovatele opustit území České republiky a vrátit se do země původu, kde mu hrozí pronásledování, jež žalovaný kvalifikoval v roce 2011 jako dostatečný důvod pro udělení doplňkové ochrany.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, přičemž se jedná o první typový případ ve smyslu výše citovaného usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Kasační stížnost shledal důvodnou. Krajský soud pochybil, když přisvědčil žalovanému, který trestnou činnost stěžovatele kvalifikoval jako porušení bezpečnosti státu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Vylučující klauzule obsažená ve zmíněném ustanovení neměla být v případě stěžovatele vůbec aplikována, a to z následujících důvodů.

[11] Předně kasační soud vyložil postup žalovaného podle § 53a odst. 4 zákona o azylu, kterým stěžovateli v napadeném rozhodnutí neprodloužil doplňkovou ochranu. Podle názoru stěžovatele jeho opakovaná trestná činnost nepředstavuje *nebezpečí pro bezpečnost státu*, nýbrž naplňuje znaky narušení *veřejného pořádku*.

[12] Ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu stanoví: „Osoba *požívající doplňkové ochrany* je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba *požívající doplňkové ochrany* podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby *požívající doplňkové ochrany* nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. **Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.**“

[13] Podle § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že: „Doplňková ochrana se odejme, pokud [...] osoba *požívající doplňkové ochrany* měla být nebo je vyloučena z možnosti doplňkovou ochranu udělit z důvodů uvedených v § 15a.“

[14] Vylučující klauzule zakotvená v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu pak stanoví: „Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že *cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany* představuje [...] *nebezpečí pro bezpečnost státu*.“

[15] Lze přisvědčit stěžovateli, že § 53a odst. 4, věta třetí (za středníkem) zákona o azylu, stanovuje sankci pro narušitele veřejného pořádku v tom smyslu, že namísto 2 let jim bude doplňková ochrana prodloužena pouze o rok. Z výše citovaného § 53a odst. 4 zákona o azylu však jednoznačně vyplývá, že danou část ustanovení nelze vykládat separovaně, jak se stěžovatel mylně domnívá. Předcházející věta totiž stanoví, že „[m]inisterstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě *požívající doplňkové ochrany* i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a)“. Až po splnění těchto dvou kumulativních podmínek se doplňková ochrana prodlouží o 2 roky, příp. o 1 rok – existuje-li důvodné nebezpečí, že *by* osoba *požívající doplňkové ochrany* *mohla* závažným způsobem *narušit* veřejný pořádek nebo *ho již narušuje*.

[16] V nyní projednávaném případě žalovaný usoudil, že u stěžovatele nastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Důvodné podezření, že stěžovatel představuje nebezpečí pro bezpečnost státu, přitom založil na jeho trestné činnosti. Nejvyšší správní soud se však s ohledem na povahu trestné činnosti stěžovatele se závěrem žalovaného neztotožňuje.

[17] Stěžovatel se dopouštěl opakovaně trestné činnosti, a to trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) a e), trestného činu pytláctví podle § 178a odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009; dále opakovaně trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) a odst. 2, dále trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku (kterého se dopustil řízením motorového vozidla pod vlivem marihuany). Z hlediska systematického členění zvláštní části trestního zákoníku se jedná o trestné činy proti majetku, proti pořádku ve věcech veřejných a trestné činy

pokračování

obecně nebezpečné. Ve všech uvedených případech se přitom (s použitím terminologie trestního zákoníku v aktuálním znění) jednalo o přečiny.

[18] Krajský soud pochybil, když přisvědčil žalovanému, který trestnou činnost stěžovatele kvalifikoval jako nebezpečí pro bezpečnost státu. Trestná činnost cizince může vést k naplnění hned několika důvodů pro neudělení resp. neprodloužení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. a) až c). Ve všech případech se však jedná o vysoce závažnou trestnou činnost. Na těchto důvodech žalovaný své rozhodnutí nezaložil.

[19] Nelze obecně vyloučit, že by v důsledku své trestné činnosti cizinec představoval nebezpečí pro bezpečnost státu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Nemá-li však podřazení trestné činnosti cizince pod tuto vylučující klauzuli představovat obcházení podmínek stanovených ve vylučujících klauzulích uvedených pod písmeny a) až c) téhož ustanovení, musí se jednat o trestnou činnost směřující buď přímo proti České republice (hlava IX trestního zákoníku) nebo proti jiným chráněným zájmům páchanou v takovém rozsahu, z důvodů nebo způsobem, že může představovat ohrožení bezpečnosti České republiky. Přistoupí-li správní orgán k neudělení (či neprodloužení) mezinárodní ochrany pro podezření, že cizinec představuje nebezpečí pro bezpečnost státu v důsledku své trestné činnosti, nesmí proto opomenout povahu této činnosti.

[20] Krajský soud se pokusil o interpretaci pojmu bezpečnost státu, jež není v zákoně o azylu ani ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), přímo definován, a to za pomoci ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky a souvisejících doktrinárních pramenů (Pavel Rychetský, Tomáš Langášek, Tomáš Herc, Petr Mlsna aj., Ústava České republiky, Zákon o bezpečnosti České republiky, Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2010, cit. ASPI, ev. č. KO110_1998CZ). Závěr krajského soudu, že pod bezpečnost státu spadá rovněž ochrana života, zdraví a majetkových hodnot, ovšem nemá oporu ani v uvedených pramenech výkladu. Nadto nelze pominout, že znění § 15a zákona o azylu není ničím jiným než transpozicí kvalifikační směrnice, jakožto unijního předpisu. Výklad tohoto pojmu pomocí ryze vnitrostátního právního předpisu (odkazující na § 1 zákona o bezpečnosti státu), tudíž sám o sobě neobstojí.

[21] I v případech, kdy cizinec páchá trestnou činnost proti životu a zdraví, by tato činnost byla kvalifikována „pouze“ jako trestná činnost *proti společnosti*, nikoliv ovšem *proti bezpečnosti státu*. Na tomto místě je však vhodné uvést, že čl. 17 kvalifikační směrnice odmítá poskytnout doplňkovou ochranu tomu, kdo představuje nebezpečí *pro společnost nebo pro bezpečnost členského státu, ve kterém se nachází*, a to na rozdíl od úpravy v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, který hovoří *pouze* o nebezpečí pro bezpečnost státu. Z uvedeného vyplývá, že unijní rámec klade (v neprospěch jednotlivce) přísnější požadavky, než úprava vnitrostátní.

[22] V otázce transpozice čl. 17 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice do vnitrostátního právního řádu [tj. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu], proto v úvahu přicházejí situace dvě: Buďto (1) skutečně došlo k *nekorektní* transpozici, nebo (2) citovaný článek kvalifikační směrnice *záměrně* nebyl zákonodárcem transponován.

[23] V prvním případě Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pokud dané ustanovení *nebylo v celém svém rozsahu korektně transponováno*, žalovaný se jej nemůže dovolávat, ať již výslovně, či implicitně faktickým podřazením trestné činnosti představující *nebezpečí pro společnost* (jež je nad rámec vnitrostátního řádu zakotveno ve směrnici) pod *nebezpečí pro bezpečnost státu*. Přímý účinek

směrnice sice nastupuje tehdy, pokud stát neprovedl implementaci směrnice vůbec nebo ji neprovedl řádně (blíže viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 4. 12. 1974, *Van Duyn*, 41/74; ze dne 5. 4. 1979, *Ratti*, 148/78; ze dne 9. 11. 1995, *Francovich*, C-479/93; ze dne 19. 1. 1982, *Becker*, 8/81; ze dne 22. 6. 1989, *Fratelli Costanzo*, 103/88; či ze dne 1. 6. 1999, *Kortas*, C-319/97). Jednou z mezí použitelnosti přímého účinku je však zákaz jeho použití v neprospěch jednotlivce – tzv. obrácený vertikální přímý účinek. Zavedení přímého účinku i jeho mezí bývá zdůvodňováno tzv. *estoppel* argumentem, podle něhož se nikdo nesmí dovolávat své vlastní nepoctivosti. Pokud stát implementoval směrnici nedostatečně nebo chybně, nemůže použít nesplnění vlastních povinností v neprospěch jednotlivce (blíže viz např. rozsudky Soudního dvora ze dne 11. 6. 1987, *Pretore di Salò proti X.*, 14/86; ze dne 8. 10. 1987, *Kolpinghuis Nijmegen*, 80/86; ze dne 26. 9. 1996, *Arvaro*, C-168/95; či ze dne 3. 5. 2005, *Berlusconi a další*, C-387/02, C-391/02 a C-403/02). V souladu s čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie je tedy především na státu, aby vhodnými prostředky dosáhl směrníci stanoveného cíle v rámci vnitrostátního právního řádu, jehož extenzivní výklad (byť ve znění směrnice) není ze strany členského státu přípustný, dosahoval-li by takové intenzity, že by se ve své podstatě jednalo o účinek přímý (k nemožnosti použít přímý účinek směrnice v neprospěch jednotlivce viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 Afs 69/2011 - 164).

[24] V druhém případě kasační soud podotýká, že *nebyl-li* čl. 17 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice *záměrně plně transponován*, zákonodárce tak pouze využil možnosti, jež mu dává k dispozici samotné znění kvalifikační směrnice. Článek 3 kvalifikační směrnice umožňuje členským státům zavést nebo zachovat příznivější normy pro určování osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, jsou-li slučitelné se směrníci. V případech, kdy zákonodárce členského státu záměrně netransponoval určité ustanovení směrnice a rozhodne se tak poskytnout jednotlivcům příznivější zacházení, jsou správní orgány povinny tuto volbu zákonodárce respektovat. Netransponování jednoho z důvodů pro vyjmutí osob z doplňkové ochrany (tj. *existují-li vážné důvody se domnívat, že žadatel představuje nebezpečí pro společnost*) je proto v souladu s možností poskytnout cizincům příznivější zacházení podle čl. 3 kvalifikační směrnice.

[25] Odůvodnění kvalifikační směrnice v bodu 37 uvádí: „*Pojmy bezpečnosti státu a veřejného pořádku se vztahují rovněž na případy, kdy státní příslušník třetí země patří ke spolčení podporujícímu mezinárodní terorismus nebo podporuje takové spolčení.*“ Pojem nebezpečí pro bezpečnost státu tak podle Nejvyššího správního soudu směřuje na bezpečnost národní {k tomu viz KOSAŘ, David. § 15a (Důvody neudělení doplňkové ochrany). In: KOSAŘ, David, Pavel MOLEK, Věra HONUSKOVÁ, Miroslav JURMAN a Hana LUPAČOVÁ. Zákon o azylu: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2017-2-3]. ASPI_ID KO325_1999CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X}, tj. především na případy, kdy u žadatele existuje důvodné podezření například o jeho účasti na terorismu nebo o jeho účasti na spolčení podporující mezinárodní terorismus.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Rozhodnutí žalovaného s ohledem na výše uvedené neobstojí. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k případnému dalšímu řízení.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný nesprávně podřadil skutkové okolnosti pod vylučující klauzuli podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a z tohoto důvodu rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 téhož zákona. V dalším řízení bude nutno, aby (i) možnost aplikace vylučujících znovu posoudil a případné podřazení skutkových okolností pod některou z nich řádně zdůvodnil, nebo (ii) v případě ustoupení od aplikace vylučující klauzule posoudil, zda stěžovatel *splňuje podmínky* pro prodloužení doplňkové ochrany. Teprve v případě kladného závěru o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany (a nenaplnění vylučující klauzule) bude na žalovaném, aby zvážil, zda chování stěžovatele je s to závažným způsobem narušit *veřejný pořádek*, příp. ho již narušuje; a v případě kladného závěru o narušení veřejného pořádku může následně stěžovateli doplňkovou ochranu prodloužit *pouze o rok*.

[28] K výroku III. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti v obecné rovině brojil proti rozhodnutí krajského soudu, tj. *implicitně* proti rozsudku *v celém jeho rozsahu*. Výrokem IV. přiznal krajský soud odměnu tlumočnicku doc. Ing. M. D., CSc., bytem v B., B., za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč, která jí měla být vyplacena do 30 dnů od právní moci napadeného rozsudku. Proti přiznání odměny však nesměřovaly žádné z kasačních námitek a nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto v této části kasační stížnosti zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly.

[30] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele JUDr. Petr Navrátil, advokát se sídlem Joštova 138/4, Brno, ustanovený Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 2. 1. 2017, č. j. 1 Azs 216/2016 - 37, ovšem žádné úkony neučinil. Z těchto důvodů mu Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu advokáta, neboť nevykonal žádný úkon směřující k ochraně práv stěžovatele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu